

ודוחה הגמרא: כיצד אפשר לפרש את הכתוב "לא ילין חלב חגי" על כל קרבנות הרגל, ללא על לינה ברגל, מלבד העשה שבכל הקרבנות?!

והרי כבר כתב רחמנא קרא אחרינא ללא של איסור לינה בשאר הקרבנות, במשך כל ימות השנה: שנאמר "ולא ילין מן הבשר אשר תזבח בערב, ביום הראשון לבקר".

ומוכח שהפסוק "לא ילין חלב חגי" אינו בא ללמד חידוש איסור לינה של הקרבנות הבאים בחג, אלא בקרבן חגיגה הכתוב מדבר, ונמצאת קרבן חגיגה מפורש בתורה!

ושוב טוענת הגמרא: ודלמא אכן בא הכתוב לחדש איסור לינה בשאר הקרבנות הבאים בחג, ואינו בא לגלות על קרבן חגיגה, אלא בא הכתוב לעבור עליו, באיסור לינה נוסף, בשאר הקרבנות הבאים בחג.

כדי שיהיה המשהה הקטרת אימורים בחג עובר על הלינה בשני לאוין ועשה.

ומאחר שנתבאר שאין קרבן חגיגה מפורש בתורה, צריכים אנו לבאר היכן היא רמוזה בתורה.

ומפרשין: אלא, אתיא קרבן חגיגה ביום טוב בגזירה שוה "מדבר מדבר".

כתיב הכא במצרים: ויחגו לי "במדבר".

וכתיב התם: הזבחים ומנחה הגשתם לי "במדבר".

מה להלן זבחים, אף כאן זבחים.

נמצא פירוש הכתוב "ויחגו לי במדבר" לקרבן. ולכן, אף "וחגותם" האמור ביום טוב לקרבן הוא.

ומאי "בהררין התלוין בשערה", כלומר: למה אנו קוראים ללימוד זה "שערה", אף שגזירה שוה היא כדבר המפורש בתורה?

משום שדברי תורה ["ויחגו לי במדבר"] מדברי קבלה ["הזבחים ומנחה"] לא ילפינן, ולכן, אין חשובה גזירה שוה זו כמקור גמור, אלא רק כשערה, לתלות עליה את המקור לכך ש"ויחגו" האמור במצרים הוא בקרבן, ובעקבותיה ללמוד את החגיגה ביום טוב.

שנינו במשנה: חגיגות והמעילות הרי הם כהררים התלויים בשערה:

ותמהינן: הרי דין המעילות מיכתב כתיבן בהדיא בתורה, ואינן תלוין בשערה?!

אמר רמי בר חמא: לא נצרכא אלא לכדתנן [כלומר: הדין המבואר במשנה זו, וכיוצא בה, הוא זה שתלוי בשערה]:

השליח שעשה שליחותו ששלחו בעל הבית. כגון: שהיה לבעל הבית מעות הקדש, ונתחלפו לו במעות חולין שלו, ואמר לשליח: צא וקח לי בהן חלוק או טלית, והלך השליח וקנה כאשר נצטוה, הרי בעל הבית מעל, ולא השליח, כיון ששלוחו של אדם כמותו.

אך אם לא עשה השליח שליחותו, אלא הלך וקנה בהם דבר אחר, שלא ציוהו בעל הבית, הרי השליח מעל ולא בעל הבית. כיון

לשלמים. אבל אם נפרש את הפסוק על כל הקרבנות הבאים בחג, הרי בכללם גם עולה,

תורה לחדש בו איסור לינה, כיון שמהפסוק "כל הלילה עד הבוקר" לא למדנו אלא לעולה ולא